

Šrilos Bhaktisiddhantos kalba savo Vyasa pujos proga Cuttacke, 1927 m. liepos 10 d.:

Mes prisiėmėme sau atsakomybę už šią sunkią naštą. Visi susirinkusieji atsisėdo į paprastas vietas. Man vieninteliui pasiūlė ištaigingą krėslą. Visiems iš esmė buvo pasakyta: „Štai, pažvelkite į tą didelį gyvulį iš zoologijos sodo. Koks išpuikimas! Kaip kvaila! Kaip baisu! Ar jūs kada nors matėte tokį didelį stuobrį? Jam ant kaklo uždėjo gėlių girliandas! Kokios ovacijos! Kokie skambūs ir ilgi hiperboliški apibūdinimai! Ir koks patenkintas jis klausosi visų tų pagyrų apie jo paties pasiekimus, kaip dėmesingai ir savo paties ausimis! Akivaizdu, kad jis džiūgauja. Argi jo elgesys nėra akivaizdus Mahāprabhu mokymo laužymas? Ar šis didelis stuobrys, toks savanaudiškas ir įžūlus, kada nors galės atpirkti savo brutalumą?“

Taip atsitiko, kad aš esu vienas iš didžiausių kvailių. Dėl mano pasipūtimo niekas man neduoda gerų patarimų.. Kadangi niekas globėjiškai nesutinka pamokyti manęs, man šovė į galvą, kad aš turiu savo atvejį pateikti pačiam Mahāprabhu, ir tada pažiūrėti, ką Jis man patars. Tuomet Śrī Caitanya-deva man pasakė: „Ką tu besutiktum, mokyk juos apie Krišną. Mano paliepimu tapk guru ir išvaduok šį kraštą. Tokiu būdu tau nesukliudys šio pasaulio srovės. Tu vėl susitiksi mane šioje vietoje.“

Šiuose posmuose yra tinkamai paaiškintas tas akivaizdus neatitikimas, kurį aprašiau aukščiau. Tas, kurio vienintelis mokymas yra būti nuolankesniai už žolės kuokštą, pasakė: „Mano paliepimu tapk guru ir išvaduok šį kraštą.“ Šiuo atveju Mahāprabhu pats duoda nurodymą: „Atlik guru pareigas, taip kaip Aš tai darau. Perduok tą patį paliepimą kiekvienam kurį tau pavyks sutikti.“ Caitanya-deva sako: „Pasakyk jiems tuos pačius žodžius: 'Mano paliepimu tapk guru ir išvaduok šį kraštą.' Išvaduok žmones nuo jų kvailumo.“

Kiekvienas, kuris išgirs šiuos žodžius, pradės natūraliai protestuoti sudėtais delnais: „Bet aš iš tiesų esu didelis nusidėjėlis; kaip galiu būti guru? Tu esi pats Dievas, jagad-guru. Tik tu gali būti guru.“ Į tai Mahāprabhu atsako: „Tokiu būdu tau nesukliudys šio pasaulio tėkmės. Tu vėl susitiksi mane šioje vietoje. Nepraktikuok guru darbo tam kad savo blogybėmis žleistum kitus. Netapk guru dėl pragyvenimo, kad dar labiau neįklimptum šiame pasaulyje. Tačiau jei išties gali būti mano atviraširdis tarnas, tu turėsi Mano galią. Tau nereikia bijoti.“

Aš nebijau. Mano gurudeva girdėjo šį paliepimą iš savo gurudevo. Būtent dėl šios priežasties mano gurudeva priėmė netgi tokį didelį nusidėjėlį kaip aš, ir pasakė man: „Mano nurodymu tapk

guru ir išvaduok šią šalį.“ Tik tie, kurie niekada negirdėjo šių Śrī Gaurasundaros žodžių, gali pasakyti: „Kaip keista yra klausytis savo paties pagyrų!“ Jų nuomone, kai guru moko savo mokinį iš Bhāgavatam 11 giesmės, jis atlieka didžiulę nuodėmę. Ką turi daryti ācārya, kai jam reikia paaiškinti posmą ācāryam mām vijānīyāt – „Niekuomet neignoruok ācāryos ir nelaikyk jo lygiu sau jokia prasme“? Tai yra paties Śrī Krsnos žodžiai, iš kurių jīva gauna didelę naudą. Ar guru turi palikti savo krėslą, ācāryos krėslą, iš kurio šie žodžiai turi būti aiškinami? Šią padėtį jam perdavė jo paties gurudeva. Jei jis nesiels kaip reikalinga, jis yra pasmerktas prakeikimui už tai kad įžeidė šventą vardą, neparodydamas pagarbos guru. Jis turi atlikti savo pareigas nepaisant to, kad jo elgesys gali būti apkaltintas egoizmu.

Kai guru perduoda mantrą savo mokiniui, ar jis neturėtų jam liepti su šia mantra garbinti guru? Ar vietoj to jis turėtų sakyti: „Trenk savo guru kelis kartus batu arba ašutine“? „Guru niekada negalima menkinti. Guru yra visų dievų buveinė“ – ar skaitydamas savo mokiniui Bhāgavatam guru turėtų susilaikyti nuo šitų žodžių? „Tik tam, kuris turi nepalaužiamą dvasinį pasišventimą guru, tokį pat kaip ir pačiam Krišnai, tik jam atsiskleis visos šventos paslaptys“ – ar guru neturėtų šių dalykų sakyti savo mokiniui? Ādau guru-pūjā - „Guru garbinimas yra svarbesnis nei visa kita; guru reikia tarnauti taip pat kaip tarnaujama Krišnai; guru reikia garbinti tam tikru būdu“ - ar guru turėtų pasitraukti iš savo krėslo nepasakydamas šių dalykų mokiniui?

Kampas visada turi trūkumą, kuris reiškia išbaigtumo nebuvimą, ar tai būtų 180 laipsnių lygumas, ar mažiau nei 360 laipsnių. Tačiau plokštumoje, 360 laipsniuose nėra tokio trūkumo. Paprastai kvaili žmonės nesugeba suprasti paprastos tiesos, kad išvaduotame būvyje nebėra jokio trūkumo.

Kaip sako patarlė: „Pradėjus šokį, nebėra prasmės dengti veidą vualiu.“ Aš atlieku guru pareigą, ir vis tik jei aš pamokslaučiau, kad niekas neturėtų man šaukti Jaya! – tai reikštų iš esmės, kad aš sakau aplinkiniu keliu: „Dainuokite man Jaya! Tai būtų ne kas kita kaip veidmainystė. Mūsų gurudeva nemokė tokio nenuoširdumo. Taip pat ir Mahāprabhu nemokė tokio nenuoširdumo. Aš turiu tarnauti Bhagavānui tiesiai šviesiai.

Žodis Bhagavān pasiekė mus per guru. Aš turiu paklusti jam su visu nuoširdumu.. Aš nerodysiu guru nepagarbos primygtinai reikalaujant kvailiems ir piktavaliams sektantams, ypač kai Śrī Gurudeva liepė man: „Mano nurodymu tapk guru ir išvaduok šią šalį.“ Mano gurudeva mokė mane šio paliepimo ir savo ruožtu perdavė jį man. Aš nebūsiu kaltas nenuoširdumu vykdant šį jo nurodymą. Šiuo požiūriu aš nepriimsiu neišmanančio, nenuoširdaus, pseudo-asketiško sektantizmo idealo. Aš nesimokinsiu nenuoširdumo. Materialistai, piktavaliai, apsimetėliai atsiskyrėliai bei savanaudžiai negali suprasti, kaip Bhagavāno bhaktai atmetę viską šiame pasaulyje Bhagavāno paliepimu dvidešimt keturias valandas nei sekundei nenukrypsta nuo

tarnystės Dievui.

Veidmainiai sektantai ir pseudo vaišnavai, viduje puoselėjantys troškimus žemiškai šlovei, natūraliai pagalvos: „Kokia gėda yra sėdėti guru krėsle ir klausytis mokinių liaupsinimų!“ Tačiau kiekvienas vaišnavas visus kitus vaišnavus laiko savo garbinimo objektais.. Kai Thākura Haridāsa parodė savo ypatingą nuolankumą, Mahāprabhu tarė: „Tu esi didžiausias šiame pasaulyje, visų brangakmenis. Prašau, papietaukime kartu.“ Jis savo rankose nešė Thākura Haridāsos sac-cid-ānanda pavidalą. Śrī Rūpos pasekėjų tarpe visiškai pasireiškia tokios savybės kaip netrokšti pagarbos sau ir būti pasiruošusiam rodyti tinkamą pagarbą kitiems. Tie, kurie čia mato kažkokį neatitikimą, yra tarsi pelėdos, kurios yra aklos šviečiant saulei. Tokiu savo elgesiu jie atlieka įžeidimus.

Jei aš nepaklusčiau įstatymui, kuris pasiekė mane per mokinių seką, tuomet įžeidimas už tai, kad aš nevykdžiau savo guru nurodymo, atkirstų mane nuo lotosinių Śrī Gurudevo pėdų. Jei tam, kad įvykdyčiau vaišnava guru nurodymą, aš turėsiu būti pasipūtęs ir grubus, arba kentėti amžiną pasmerkimą, aš esu pasiruošęs sutikti tokį amžiną pasmerkimą, ir netgi iš anksto pasirašyti sutartį dėl to.. Aš nesiklausysiu piktavalių žmonių žodžių vietoje Śrī Gurudevo paliepimo. Su nepalaužiama drąsa ir įsitikinimu aš vaikysiu viso likusio pasaulio minčių tėkmės, pasikliaudamas jėga, gauta iš Śrī Gurudevo lotosinių pėdų. Aš prisipažįstu tokiu išdidumu.

Viena dulkelės dalelytė nuo mano mokytojo lotosinių pėdų išvaduos dešimtis milijonų tokių kaip jūs. Nėra tokio išprusimo pasaulyje, nėra tokio prasmingo mąstymo visuose keturiolikoje pasaulių, nei tarp žmonių nei tarp dievų, kurie svertų daugiau nei viena dulkės dalelytė nuo mano gurudevo lotosinių pėdų. Mano gurudeva, kuriuo aš visiškai pasitikiu, niekada manęs neatstums. Aš visiškai nenoriu klausytis kažkieno, kas nori mane įskaudinti; arba tokį piktavalių žmogų laikyti savo mokytoju.

Jūs visi pasigailėkite manęs, labiausiai luošo iš visų būtybių, kadangi jūs esate tokie atviri. Jūs visada atleidžiate patiems įvairiausiems žmonėms.. Padarykite gera ir man, atleisdami šiam labiausiai pasipūtusiam iš žmonių, ne kam kitam, o man.